

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **B. G.**, zast. JUDr. Václavem Hajšmanem, advokátem, se sídlem náměstí Republiky 204/30, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) S. G., II) D. G., III) nezl. F. G., zastoupen zákonnou zástupkyní D. G., IV) S. G., V) B. G., o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2024, č. j. MV-151281-5/SO-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 12. 2025, č. j. 17 A 21/2024-125,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á**.
- II. Žalobci **s e u k l á d á**, aby ve lhůtě **3 dnů** od právní moci tohoto usnesení **zaplatil soudní poplatek** za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku, který podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků činí částku **1.000 Kč**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností napadl v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 9. 2024, č. j. OAM-9298- 46/ZR-2023, kterým byla stěžovateli podle § 871 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území a podle § 871 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena 30denní lhůta k vycestování z území.

[2] Součástí kasační stížnosti byl také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Stěžovatel tento návrh odůvodňuje tím, že výkon rozhodnutí (nemožnost pobytu) způsobuje stěžovateli a jeho rodině nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout jiným osobám. Skutečnost, že stěžovateli byl již dne 24. 11. 2025 odepřen vstup na území, prokazuje, že újma je bezprostřední a reálná. Bez odkladného účinku je stěžovateli fyzicky bráněno v efektivním přístupu k soudu a v kontaktu s nezletilým dítětem. Veřejný zájem na ochraně pořádku není ohrožen, neboť stěžovatel již 4 roky vede řádný život.

[3] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ten spatřuje v tom, aby na území České republiky nadále nesetřvávali cizinci, kteří představují nebezpečí pro veřejný pořádek, a kterým z tohoto důvodu bylo pobytové oprávnění na území zrušeno.

[4] V replice k vyjádření žalované k návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatel zopakoval, že po dobu 4 let vede na svobodě prokazatelně řádný život, a nepředstavuje proto žádné aktuální bezpečnostní riziko. Hrozící újmu spatřuje v nuceném rozdělení rodiny, nemožnosti osobního kontaktu s nezletilým synem a v hrozícím pádu společného oddlužení manželů. Nejzávažnější důvod pro přiznání odkladného účinku spatřuje v zajištění práva na spravedlivý proces. Bez přiznání odkladného účinku nebude mít stěžovatel možnost osobně hájit svá práva před soudem.

[5] Osoby zúčastněné na řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřily.

[6] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tímto účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti tedy Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproporcionalitu újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje, a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[8] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda by případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (tedy sistace účinků napadeného rozsudku krajského soudu, případně též napadeného rozhodnutí žalované) vůbec mohlo vyvolat důsledek, o který stěžovatel tímto návrhem usiluje, tedy existenci legálního umožnění pobytu na území České republiky do doby skončení řízení před zdejším soudem.

pokračování

[9] Z rozsudku krajského soudu i z kasační stížnosti stěžovatele vyplývá, že stěžovatel splnil povinnost vycestovat z území uloženou mu rozhodnutím Ministerstva vnitra a na území České republiky se již nenachází. Do práva stěžovatele a jeho rodiny na soukromý a rodinný život proto již nepochybně zasaženo bylo. Stěžovateli tak vycestováním vznikla újma, přičemž odložení účinků rozhodnutí žalované nemůže tuto újmu zhojit. Za této situace proto pro stěžovatele přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti postrádá relevantní smysl.

[10] Pokud pak stěžovatel poukazuje na to, že mu byl dne 24. 11. 2025 odepřen vstup na území České republiky, čímž mu bylo zabráněno v kontaktu s nezletilým synem, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že důvodem pro odepření vstupu byla skutečnost, že stěžovatel je dle čl. 24 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), veden v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“) jako osoba, které má být odepřen vstup na území smluvních států Schengenské prováděcí úmluvy – tedy na území států tvořících tzv. Schengenský prostor. Do evidence SIS byl stěžovatel zařazen rakouskými státními orgány dne 21. 8. 2020 v důsledku rozsudku Zemského trestního soudu v Linci ze dne 21. 8. 2019, jímž byl stěžovatel odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 4 roky a 6 měsíců a k vyhoštění z území Rakouska za obchodování s návykovými látkami (pozn. z výkonu trestu byl stěžovatel v lednu 2022 podmíněně propuštěn). Vzhledem k tomu, že stěžovateli nebyl odepřen vstup na území v důsledku rozhodnutí žalované, přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by na případném dalším odepření vstupu na území České republiky nemohlo nic změnit.

[11] Totéž lze uvést i k tvrzení stěžovatele, že bez odkladného účinku je stěžovateli bráněno v přístupu k soudu. Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že „*obecně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 s. ř. s.)*.“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud má za to, že pouhá skutečnost, že se stěžovatel nenachází na území České republiky v průběhu řízení o kasační stížnosti, nemůže jeho právo na spravedlivý proces ohrozit. Řízení o kasační stížnosti je oproti řízení před krajským soudem specifické v tom, že stěžovatel v něm musí být zastoupený advokátem (srov. § 105 odst. 2 s. ř. s.), a že Nejvyšší správní soud rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání (srov. § 109 odst. 2 s. ř. s.). Soudní řád správní tedy aktivní účast účastníků v řízení o kasační stížnosti nepředpokládá. V nyní posuzovaném případě je stěžovatel zastoupen advokátem, který jej zastupoval již v řízení před krajským soudem, kasační stížnost stěžovatele je odůvodněná, je bez vad, a lze tedy o ní věcně rozhodnout. Osobní přítomnost stěžovatele na území České republiky proto není v řízení o kasační stížnosti nezbytná. Stěžovatel ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ani nikterak neupřesnil, proč je pro zachování práva na spravedlivý proces nutné, aby byl osobně přítomen v řízení o kasační stížnosti (srov. usnesení NSS ze dne 30. 7. 2021, č. j. 4 Azs 244/2021-18, či ze dne 26. 7. 2023, č. j. 3 Azs 160/2023-20).

[12] Tvzenou újmu spočívající v hrozícím „pádu společného oddlužení“ stěžovatele a jeho manželky pak stěžovatel blíže nekonkretizoval. Neuvedl, z jakého důvodu by měl výkon rozhodnutí žalované vést k narušení tohoto oddlužení, ani z jakého důvodu by nemohl povinnosti stanovené mu v jeho oddlužení plnit i ze země původu.

[13] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud shledal, že není naplněna hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku. Naplněním druhé podmínky, tj. zda přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem, se proto již nezabýval, neboť soud může kasační stížnosti přiznat odkladný účinek pouze tehdy, jsou-li splněny obě podmínky současně. Nejvyšší správní soud proto podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 téhož zákona návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[14] Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím dočasné povahy, proto z něj nelze předjímat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[15] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku, a sice podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, ve výši 1.000 Kč. Povinnost zaplatit soudní poplatek v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku vzniká až rozhodnutím soudu o tomto návrhu (srov. usnesení NSS ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, č. 4616/2024 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto výrokem II. tohoto usnesení uložil stěžovateli povinnost zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku. Poplatek je splatný do tří dnů od právní moci tohoto usnesení (viz § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

[16] Soudní poplatek lze zaplatit bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703-46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: 1040500826.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.
Nebude-li poplatek včas dobrovolně uhrazen, bude vymáhán celní správou.

V Brně dne 12. února 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu

pokračování

4 Azs 8/2026-43